

Vágföldi Júlia

Gábriusz az Időlovag II.

Új Utak

 Publio

Gábriusz az Időlovag II.

Vágföldi Júlia

2016

Publio Kiadó

www.publio.hu

Minden jog fenntartva!

Időlovag 0.

Valamikor, régen, távoli jövőben,
A földön egy idegen űrhajó landolt,
Múltból érkezve a jövőt célozta meg,
Vagy a jövőből jött és a múltba tartott?

- Oly mindegy, hiszen csak a Jelen a stabil,
Csak a Pillanat, az Itt, a Most a fontos,
Előtted senki lesz, utánad senki volt,
A tegnap még eljön, s a holnap már távol.

Tudatalattid tudja a tudhatatlant,
Álmot álmodik benned, szunnyad tér- idő,
A lehunyt szemed látja a láthatatlant,
Elméd mágiája idéz múltat, jövőt.

Egy időket ugró repülő csészealj,
A valamin innen és a semmin is túl,
Közel, vagy messze, mindegy, elérhetetlen.
Délbáb, szivárvány, megfoghatatlanul.

Tenger-utak

Időlovag a kalóz 1. / Az indulás

Időlovag új kalandra indul,
Célja a világoceán,
Tudja, egy apró sziget várja,
Hol végre a Kincsre talál.

Hosszú lesz az út odáig,
Válogatott veszélyekkel teli,
A Kincséért elindulókat
A Sors próbára teszi.

Egy ködös, hideg hajnalon,
Gábriuszunk hajóra száll,
Matrózok ugranak szavára,
Mert Ő a hajóskapitány.

Fehér egyenruhája büszkén
Feszül a daliás alakon,
Senki sem tudja hova indul,
Utasok nélküli ez a hajó.

Utaznak éjjel és nappal,
Egyre messzebb s messzebb a part,
Lassan az összes ismert világ
A hátuk mögött elmarad.

Gábriusz kis kabinjában,

Leveti a kapitányi díszet,
Igazi kalózruhát ölt,
Melyen a kard maga a dísz.

Bőrét bő ingbe bújtatja,
Ingére bőrmellényt ölt,
Torkát ellentől védeni,
Nyakára bőrláncokat köt.

Lábára bőrcsizma simul,
Egészen a combjáig ér,
Széles kalapjától nem hullik
Nemes orcájára a fény.

Övébe dugja a mordályt,
Derekára kendőt teker,
Befont barna copfjában
A kedvenc törét rejti el.

Kérlelhetetlennek tűnik,
Bár tekintete mást mesél,
Haragvón kell, hogy nézzen,
Így őrizve a tekintélyt.

Már kemény kalózok között
Sem mindegy a kinézet,
Jobban engedelmeskednek
Egy marcona kalóz vezérnek.

Időlovag a kalóz 2./ A kalózhajó

Bevonja vitorláit a
Büszke, gyönyörű hajó,
A kapitányi kajütből
Kilép Gábriusz a Kalóz.

Árbócra! - Harsan a hangja,
A parancsra mozdul a láb.
Vitorla csere! - zendül újra,
Osztja parancsát a Kalózkirály.

Kúszik a sok marcona matróz,
S fehér selyem hullik lefelé.
Helyébe feketét húznak,
Halálfejet dagaszt a szél.

Rend és csend a kalózhajón,
Mindenki teszi a dolgát,
Félszemmel lesik a hídon
A Kapitány délceg alakját.

Tudják, hogy mától nincs kegyelem,
Préda lesz minden hajó,
Mindenki megkapja részét,
Mert bátor a fosztogató.

Karjukon feszülő izmok,

Pengeél a tekintetük,
Vágásokkal teli testük,
S itt-ott hiányzik egy-egy fül.

Nem kérdeznek az úticélról,
Nekik csak a pénz a cél,
S meglegyen hozzá a fegyver,
A Damaszkuszi jó acél.

A sok marcona között
Feltűnő egy vézna alak,
Épp a tatot csutakolja,